

apropierea de sat, drumul făcut pentru acces și oficiul de pază al ocolului Horezu.

Paintball

Cabana in Muntii Capatanii

Pentru cei dornici de relaxare se ofera posibilitatea de a petrece cateva zile la o cabana situata in Masivul Capatanii, la cota 1800. O zona mirifica lipsita de plouare, totul rustic. **Tarif 20 Lei/ persoana/ noapte**. Se poate asigura si transportul pentru cei dornici.

Escalada, catarare, speologie

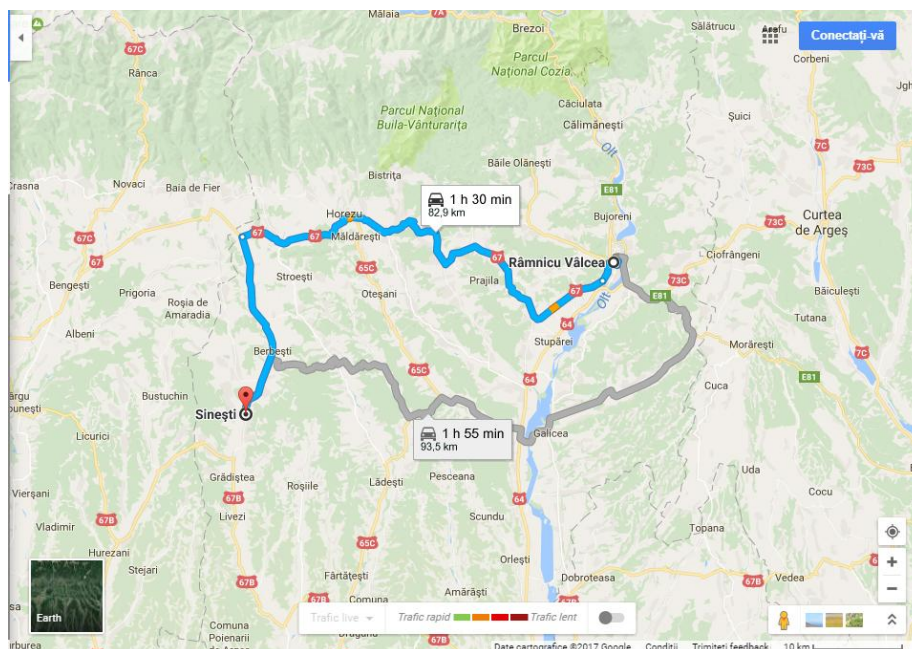
Inchirieri ATV

Sinești:

Se află în partea de vest a județului, în Platforma Oltețului din Podișul Getic, pe malul stâng al Oltețului. Aici se află o biserică de lemn, monument istoric (cod:VL-II-m-B-09908) din secolul al XVIII-lea. Biserica poartă hramul „Cuvioasa Paraschiva” și este datată din anul 1746, fiind parțial refăcută și renovată la 1839. Biserica se remarcă prin zugrăveala de o bună calitate artistică și sculptura în lemn.

https://ro.wikipedia.org/wiki/Sine%C8%99ti,_V%C3%A2lcea

https://ro.wikipedia.org/wiki/Biserica_de_lemn_din_Sine%C8%99ti,_V%C3%A2lcea

Sinești – Râmnicu Vâlcea: 82,9 km, 1 h 30 min, prin DN67 și DJ605A.

Municipiul Râmnicu Vâlcea, capitală a județului Vâlcea, se află așezat pe partea dreaptă a râului Olt, în partea de nord a regiunii istorice Muntenia (Valahia) Orașul este situat pe celebra paralelă 45 (45°06'N), la jumătatea distanței dintre Ecuator și Polul Nord și se găsește la o altitudine de 240-260 m. Prima mențiune documentară datează din 20 mai 1388, când Mircea cel Bătrân confirmă mănăstirii Cozia stăpânirea la Râmnic a unei mori, dăruită de Dan I, și a unei vii, pe care o făcuse danie jupanul Budu, cu

voia lui Radu I. Prima atestare ca oraș este din 4 septembrie 1389, când Mircea cel Bătrân menționa într-un hrisov că se află în „*orașul domniei...numit Râmnic*”.

În centrul orașului, se găsesc ruinele curții domnești a lui Mircea cel Bătrân, prezențe materiale vii ale marelui voievod în această așezare; aici a semnat documentul de atestare a *județului Vâlcea* la 8 ianuarie 1392, fiind *primul județ atestat documentar*. Din vechea și măreața cetate se mai pot vedea astăzi doar zidurile care înconjoară parcul central, numit *Mircea cel Bătrân* în cinstea voievodului.

Sigiliul orașului datează din 1505 fiind, după cum arată istoricul A. Sacerdoțeanu, „*unul dintre cele mai vechi sigilii orășenești din Țara Românească*”.

Că Râmnicu Vâlcea era *oraș domnesc*, reiese și dintr-un document al domnitorului primei uniri a provinciilor românești, Mihai Viteazul, care numea orașul astfel: „*orașul domniei mele la Râmnic*”.

Tot așa, Matei Basarab menționa că *am fost la preumblere peste Olt la orașul domniei mele la Râmnic*. Sub domnia lui în anul 1643, pe iazul morilor (asanat pe la sfârșitul anilor 1970) se construiește prima moară (fabrică) de hârtie, de către boierii Rudeni.

Pe dealul care străjuiește orașul în partea de nord, în Cetățuia construită pe el la 2 ianuarie 1529 este asasinat de către boierii Neagoe și Drăgan, domnitorul Radu de la Afumați.

Cetățuia, care este un fel de simbol al orașului, este un mic fort construit prin secolul al XIV-lea sau secolul al XV-lea pentru a păzi reședința olteană a domnilor, scaun obișnuit al Banilor și a noii episcopii.

Numeroase documente arată că prin oraș au trecut Doamna Chiajna, Constantin Brâncoveanu, Pătrașcu cel Bun, Radu cel Frumos, Radu Paisie.

La Râmnicu Vâlcea, la 1705 Antim Ivireanul, unul dintre cei mai buni tipografi ai vremii, a fost hirotonisit ca episcop cu *Sfatul și cu voia prea luminatului și învățatului domn Constantin Brâncoveanu*.

Istoricul Nicolae Iorga a denumit Râmnicul *capitală a tipografiilor*, iar un capitol al lucrării sale „Literatura română veche” este numit „*Epoca lui Chesarie de Râmnic*”.

Alt important cârturar al Râmnicului, episcopul *Damaschin*, reușește tot în această perioadă să contribuie la *românizarea aproape a tuturor cărților*, traducând aproape întreaga literatură a timpului. În urma sinodului din 28 noiembrie 1719 ținut la mănăstirea Horezu (sau Hurezi), episcopul Damaschin propune înființarea a două școli: una românească la Râmnic și una latinească la Craiova.

Tot la Râmnic, la începutul secolului al XVIII-lea, s-a deschis o școală de artă, mai precis de *zugravi* sub conducerea lui *Ioan Zugravul*

La 29 iulie 1848, în parcul Zăvoi, se intonează pentru prima dată cântecul *Deșteaptă-te, române!* compus de Anton Pann pe versurile poeziei „Un răsunet” de Andrei Mureșanu, la ceremonialul organizat pentru cinstirea victoriei revoluției și sfințirea *stindardelor libertății naționale*. Peste ani, în urma revoluției din decembrie 1989, „Deșteaptă-te, române!” a devenit imnul național al României.

La Râmnicu Vâlcea a trăit bunicul dinspre mamă al poetului Octavian Goga, preotul Ion Bratu, care jucase un rol important în evenimentele revoluționare ale anului 1848.

Anton Pann a fost un membru marcant al comunității orașului. Locuința condeierului și tipografului a fost casa în formă de "mansiuene" ("mansiuene" f. , din lat. *mānsio*, -*iónis*, d. *manére*, *mansum*, a rămîne; fr. *maison*, casă; Popas, stațiune la Romanî sau "CÚLĂ, *cule*", s. f. 1. (În arhitectura medievală) Turn de apărare. 2. Locuință boierească fortificată, cu mai multe caturi, răspândită în sec. XVIII în Oltenia. ♦ Turn boltit în palatul domnesc, în care se păstra vistieria; *p. ext.* vistierie, tezaur. 3. (Înv.) Beci boltit; subterană. – Din tc. kula. Cf. bg., sb. k u l a .) din actuala stradă Știrbei Vodă, azi *Muzeul memorial Anton Pann*. Din acest loc, Pann pleca pe drumurile județului, către satele care i-au oferit inspirația folclorică necesară desăvârșirii operei sale. Anton Pann a fost cel care a pregătit formația corală care a intonat pentru prima dată *Deșteaptă-tă, române!*.

Au mai trecut prin oraș de-a lungul anilor, în diferite călătorii, Grigore Alexandrescu, Alexandru Odobescu, Mihai Eminescu, Alexandru Vlahuță, dar și Ion Luca Caragiale în calitate de revizor școlar.

Un eveniment de seamă din istoria orașului este că în anul 1920, la 1 iulie, are loc *Primul congres al Ligii culturale* după realizarea României Mari după Primul Război Mondial. Această manifestare este prezidată de Nicolae Iorga.

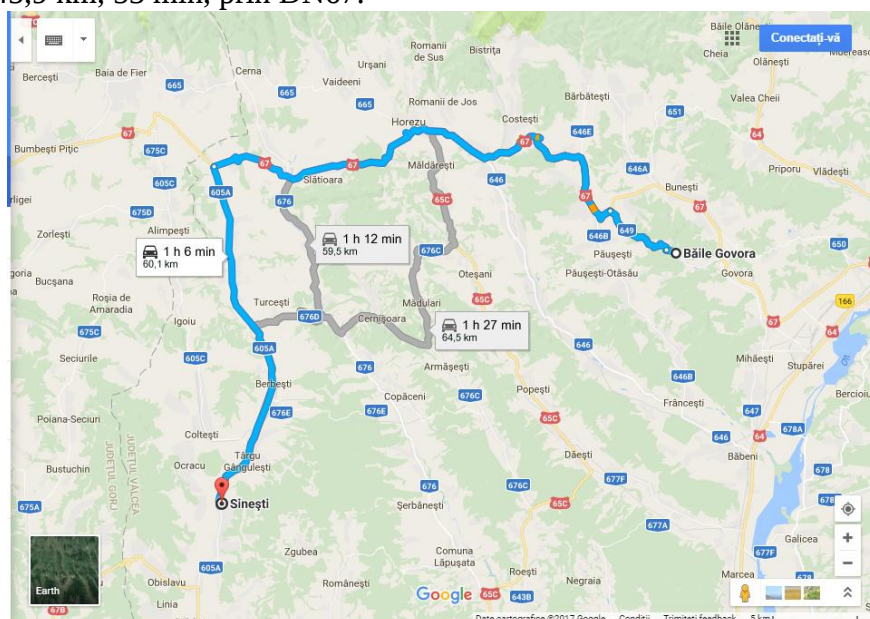
https://ro.wikipedia.org/wiki/R%C3%A2mnicu_V%C3%A2lcea

În județul Vâlcea se află numeroase mănăstiri și biserici

http://www.monument-istoric.ro/valcea_15.html

Către nord /est

Sinești – Horezu : 38,1 km, 40 min, prin DN67 și DJ605A; **Horezu – Râmnicu Vâlcea**: 45,9 km, 53 min, prin DN67.

Zona Horezu este, mai ales, cunoscută ca un vechi centru de ceramică populară. Ceramica de Horezu este realizată folosind mijloace tradiționale: roata olarului, cuptoare orizontale pe lemne, obiecte de finisat tradiționale.

Se prevede că la Horezu va fi construit în curând un aerodrom în zona Treapt. Aerodromul are în vedere dezvoltarea infrastructurii turistice în acest areal, zona Vârful Romani, Vaideeni, Transalpina, Transcăpățâni, arealul balnear din județ și, nu în ultimul rând, dezvoltarea industriei în Vâlcea... . Pentru că potențialul capitalei lutului este uriaș și deci, dacă cineva va ști să lege toate aceste premise de dezvoltare, ar putea realiza un compozit care să aducă orașul de la poalele Căpățânilor spre statutul municipal.

Și nu e puțin ceea ce deja s-a statuat până acum: debutul universitar de stat la Horezu este un pionierat demn de salutat, trei investiții care s-au anunțat, două deja inaugurate, un parc industrial care crește anual, turismul și de la poale, dar și cel de la Vârful Romani. Toate acestea înseamnă o dinamică, o circulație de capital, crescând atractivitatea Horezului.

(20 septembrie 2016, <http://www.ramnicuvalceaweek.ro/?p=25559>).

Descoperirile făcute în urma cercetărilor arheologice din zona *Ferigile*, de lângă Horezu au scos la iveală mărturii arheologice din secolele al IX-lea și al XIII-lea privind localizarea unor așezări umane. Regiunea subcarpatică a actualei zone Horezu a făcut parte din *Cnezatul lui Farcaș*, menționat documentar prin *Diploma regelui Bela al IV al Ungariei*.

Dezvoltarea aşezărilor horezene este legată de traseele de transhumanţă, de drumurile haiducilor, care traversau zona precum şi de drumul sării care *"pornea de la Ocnele Mari, trecea prin Pietrarii de Jos şi din Horezu continua către Slătioara şi ajungea la Cerneşti"*.

Localitate, astăzi oraşul Horezu, este atestat documentar într-un hrisov aparţinând domnitorului Vlad Călugărul din anul 1487, care pomenea de *satul Hurez*.

Denumirea actuală provine de la numele de *"ciuhurez"*, pasăre asemănătoare bufniţei care populează pădurile din jur. Numele de *Hurezi* a aparţinut iniţial actualei localităţi componente *Romani de Jos*, pe valea râului cu acelaşi nume, despre care se fac menţiuni documentare în secolul XV-lea. La sfârşitul secolului al XVII-lea este menţionată documentar cifra de 100 de locuitori *rumâni* în *satul Romani de Jos*.

Aici, la *Romani de Jos* domnul martir Constantin Brâncoveanu, construieşte o mănăstire care reprezintă *o sinteză a artei şi măestriei poporului român până în acel timp*, mănăstirea Horezu, construcţie care s-a făcut între anii 1690-1693 şi al cărei este înregistrat în Patrimoniul Mondial UNESCO.

Cu timpul, vatra satului se mută peste deal la circa 2 km, probabil datorită faptului că traseele de transhumanţă, cât şi celelalte drumuri se intersectau în acel loc. Era deci un loc prielnic dezvoltării unui târg, unde oamenii din zonă puteau proceda la diferite schimburi comerciale. Oierii vindeau lână şi brânză, cumpărau cereale şi produse de băcănie. Olarii vindeau produse ceramice necesare în gospodăriile rurale şi-şi luau hrană.

Târgul ceramicii româneşti la Horezu este organizat începând cu anul 1971. Cocoşul de Hurez, ca motiv popular, este simbolul depresiunii Horezu şi reprezintă trezirea la viaţă a ţăranului român.

MANASTIRI - Zona Horezu

Manastirea Arnota, ctitorita de Matei Basarab in 1633, este o frumoasa manastire de maici, care, prin pictura, arhitectura si sculptura sa, poate fi considerata unul dintre cele mai reprezentative monumente istorice si de arta religioasa din tara.

Manastirea Bistrita, ctitorie a boierilor Craiovesti Manastirea Bistrita, cu hramul "Adormirea Maicii Domnului" dateaza din jurul anului 1490.

Manastirea Hurezi este situata in partea de nord a judetului Valcea, pe drumul national DN 67 Rm. Valcea-Targu Jiu, la poalele muntilor Capatanii fiind considerata ca cel mai reprezentativ complex de arhitectura, definitoriu pentru "stilul brancovenesc".

Manastirea Polovragi este situata la poalele muntelui Piatra Polovragilor pe soseaua Tg. Jiu - Rm. Valcea in apropierea Pesterii Polovragi si a Cheilor Oltetului.

Manastirea Govora este situata la 6 km de Baile Govora, langa comuna Mihaiesti. Este manastire de maici cu hramul "Adormirea Maicii Domnului".

Manastirea Dintr-un Lemn este situata la 12 km nord de orasul Babeni, in comuna Francesti. Traditia locului spune ca ar fi fost ridicata in secolul al XVI-lea folosindu-se lemnul unui singur stejar.

Manastirea Surpatele cu hramul "Sfanta Treime", se afla situata in comuna Frincesti, satul Surpatele, judetul Valcea, la 12 km de gara Babeni si la 3 km de manastirea "Dintr-un Lemn".

Manastirea Stanisoara este situata in zona localitatii Calimanesti, la poalele masivului Cozia. Intregul asezamant monahal se afla intr-un cadru natural linistit, inconjurat de frumuseti naturale ispititoare.

Manastirea Cozia este situata pe malul drept al Oltului la 22 km de Ramnicu Valcea si 75 km de Sibiu. Zidita intre anii 1386-1388 si 1393 aceasta manastire este una din cele mai importante ctitorii ale Voievodului Mircea cel Batran. Initial a fost cunoscuta sub numele de Manastirea Nucet, fiind cladita intr-o regiune prielnică pentru cresterea nucilor. Numele de Cozia l-a primit mai tarziu, dupa muntele din vecinatate.

SCHITURI - Zona Horezu

Schitul Patrunga este situat in comuna Barbatesti, la poalele Muntelui Buila. A fost construit in 1740 de catre Episcopul Climent al Ramnicului.

Schitul Papusa se afla in apropierea Manastirii Bistrita, in Comuna Costesti. Schitul poate fi vazut foarte bine de pe poteca ce duce la Pestera Liliacilor - Pestera Sfântului Grigore Decapolitul.

Schitul Pahomie este situat in comuna Barbatesti, langa Baile Olanesti. Ultima parte a traseului este drum forestier accesibil mijloacelor auto, pana la Izvorul Frumos.

Biserica 44 de Izvoare - "Schitul de sub Piatra" - este situata in satul Pietreni, la extremitatea nord-vestica a acestuia, si la poalele Muntilor Buila-Vanturarița, fiind inconjurata de codrii seculari si livezi de pruni si meri. Biserica se afla pe malul stang al raului Costesti, la iesirea acestuia din Cheile cu acelasi nume.

PESTERI - Zona Horezu

Peștera Polovragi are o lungime (până în prezent cercetată) de 11 km. Traseul vizitabil pentru turiști este de aprox. 800 m. Acest traseu este parțial iluminat.

Peștera Muierii a fost sculptată în calcarele mezozoice de pe marginea sudică a Masivului Parâng, de către râul Galbenul. Cu o istorie foarte bogată, peștera în timpuri străvechi a adăpostit în timpul războaielor, când bărbații plecau la lupte, foarte mulți copii și femei, de unde i se trage și numele. Este prima peșteră electrificată din România.

În amonte pe Cheile Bistritei se mai afla o peștera, **Peștera Ursilor**, la 500-600 de m de intrarea în chei, pe partea stanga la urcare, cu o lungime vizitabila de 600-700 de m, impresionanta prin înaltimea tavanului și fisurile prin care se strecoara galeria. Nu este electrificata și nici explorata în totalitate.

Peștera Liliacilor sau Peștera lui Grigore Decapolitul, se găsește la 250 de m de Mănăstirea Bistrita, pe versantul drept al Cheilor Bistritei, la o altitudine de 850 m și 60 de m fata de vale. Peștera a fost cunoscuta și locuita de pustnici în Evul Mediu.

CHEI - Zona Horezu

Cheile Oltețului, având lungimea de 2 km, au fost sapate în Munții Capatanii de apă Oltețului. În aceste chei se afla Peștera Polovragi unde conform legendelor ar fi trăit Zamolxe - zeul geto-dacilor.

Cheile Bistriței (1200m lungime) sunt cele mai înguste chei în calcare din România fiind declarate rezervație naturală.

Parcul Național Buila-Vânturarița

DE VIZITAT - Zona Horezu

Muzeul Trovanților - Trovanții sau pietrele care cresc se găsesc în satul Costesti. În "Muzeul trovanților" se găsesc câteva pietre uriașe, cu dimensiuni cuprinse între 6 și 10 metri.

Culele Duca și Greceanu - Culele sunt case boieresti fortificate. Numele provine de la turcescul kule care înseamnă turn. Culele Duca și Greceanu se găsesc în comuna Maldarești. Tot aici se găsește și casa memorială I. G. Duca.

TARGURI și FESTIVALURI - Zona Horezu

Ceramica de Horezu - Zona Horezu este cunoscută ca un vechi centru de ceramică populară. Ceramica de Horezu este realizată folosind mijloace tradiționale: roata olarului, cuptoare orizontale pe lemne, obiecte de finisat tradiționale.

Festivalul Învartita Dorului se desfășoară în fiecare an în a treia săptămână din luna iunie în comuna Vaideeni și durează trei zile. Aici se poate urmări festivalul folcloric susținut de ansambluri artistice din diferite zone ale țării și o paradă a popului popular păstoresc.

Statiunea montana Râncă este o stațiune în plină dezvoltare situată la altitudinea de 1600 m. Atracțiile principale sunt cele două părți de schi situate pe Muntele Cornesu.

Targul ceramicii populare romanesti "Cocosul de Hurez" se organizează în fiecare an în prima săptămână a lunii iunie. Evenimentul se desfășoară pe platoul "stejari", durează trei zile și aduce la Horezu cei mai mari meșteri olari sosiți din toate centrele țării.

"Fagurele de aur" sarbatoare nationala a apicultorilor, se desfășoară în a doua săptămână din iunie și durează două zile în comuna Tomsani.

"Braul de aur" sezatoare și concurs de creație, este organizat în ziua de Sf. Ilie pe 20 iulie în satul Barbătești.

Targul international al tiganilor are loc pe data de 8 septembrie în satul Bistrita, comuna Costesti

Festivalul Eco-Etno-Folk-Film se organizează la începutul lunii septembrie la Casa de Cultură Dinu Sararu din Slatioara și sunt premiate producții cinematografice de scurt metraj pe teme ecologice, etnologice și folclorice.

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Horezu>

<http://www.conachorezu.ro/Atractii-Turistice-Horezu>

Sinești – Govora: 60,1 km, 1 h 5 min, prin DN67 și DJ605A; Govora –Râmnicu Vâlcea : 20,9 km, 28 min, prin DN67.

Statiunea Baile Govora este situata in depresiunea subcarpatica Govora, inconjurata de dealuri acoperite cu paduri de fagi, stejari si pini, la o altitudine de 360-380 m, 20 km SV de municipiul Ramnicu Valcea.

Climatul din Baile Govora este cel continental moderat cu mici influente mediteraneene: veri racoroase (temperatura medie a lunii iulie este de 19°C) si ierni placute (temperatura medie in ianuarie este de - 3°C). Precipitatii sunt moderate (800 mm anual).

Baile Govora este o statiune de importanta nationala deschisa in toate anotimpurile renumita pentru variatatea si caracterul terapeutic al proprietatilor apelor bogate in clor, sodiu, iod, brom, sulf (pentru cure externe) si cele hipotonice bogate in magneziu, calciu, putin sulf (pentru cure interne) cunoscute si utilizate inca din 1866. Namolul mineral folosit pentru tratament la Baile Govora este extras din localitate si namolul sapropelic fosil este **adus de la Ocnele Mari**.

Statiunea Baile Govora este recomandata in tratamentul bolilor respiratorii, bolilor degenerative si a bolilor reumatice articulare, ca si in tratamentul disfunctiilor neurologice periferice si centrale si a unor disfunctionalitati post-traumatice si boli asociate. Exista si un sanatoriu pentru **boli reumatice si respiratorii pentru copii**.

Atracții în zonă:

Rezervatia Naturala Muzeul Trovantilor ,din comuna Costesti, judetul Valcea.

Sunt stranii, bizare, au forme sferice, elipsoidale ori au aspectul cifrei opt. Au marimi diferite, de la cativa centimetri pana la cativa metri. „Se nasc” intr-un deal nisipos, se desprind dintr-o rapa si cad intr-o vale. Sunt pietrele din comuna valceana Costesti, denumite stiintific trovanti.

Mănăstirea Govora

Manastire de maici, cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”, Manastirea Govora este amplasata la poalele dealului Cosul Mare, pe raza comunei Mihaiesti din judetul Valcea, la 6 km de Baile Govora si la 18 km de Ramnicu Valcea, pe fosta mosie Hintă.

Legatura rutiera cu manastirea se face pe soseaua nationala Ramnicu Valcea – Tg.Jiu. Pe calea ferata, manastirea se afla la 12 km de gara Govora.

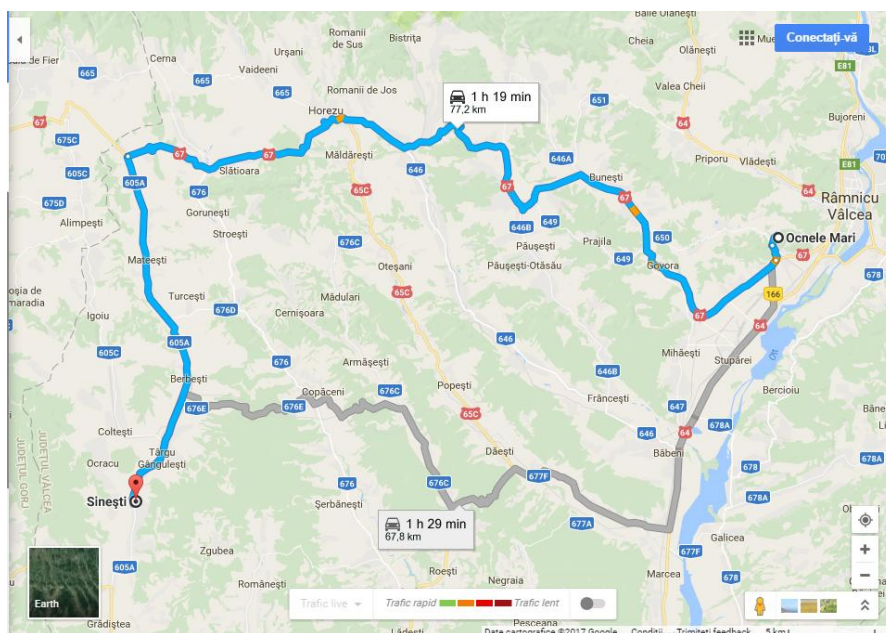
Numele manastirii vine de la slavonescul „gavariti” – a vorbi, a spune, sau – izvor, murmur de izvor.

Asezamantul monahal de la Govora se numara printre cele mai vechi din tara, fiind ridicat partial in secolul al XIV-lea si al XV-lea, sub domnia lui Vlad Dracul. Data la care s-a asezat crucea pentru sfintire a acestui frumos asezamant ramane inca tainuita. In 1440 a fost distrusa de boierul Albu cel Mare in perioada domniei lui Vlad Tepes, ca dupa aceea, intre anii 1492-1496, sa fie refacuta de Vlad Calugarul si Radu cel Mare. Intre anii 1640-1645, domnitorul Matei Basarab face manastirii o reparatie totala in vederea instalarii tiparnitei daruite de mitropolitul Petru Movila de la Kiev. In timpul domniei lui Constantin Brancoveanu, in perioada anilor 1710-1711, manastirea a fost restaurata si extinsa. Trapeza i-a fost adaugata in 1775, iar clopotnita si cladirile de pe latura stanga, cat si pe cele de pe latura nordica, i-au fost ridicate la inceputul secolului al XVIII-lea, cu unele modificari in secolul urmator. In interiorul bisericii, pe langa valoroasa pictura se gaseste o frumoasa catapeteasma originala, din lemn, sculptata in stil brancovenesc. Manastirea Govora ramane in istoria neamului ca fiind gazda primei tiparituri in limba romana – Pravila de la Govora – dupa tipariturile din Ardeal ale lui Coresi. Incaperile in care a functionat vechea tipografie mai exista si astazi.

Printre valorile de arta ale manastirii Govora mentionam: un Epitrahil daruit de Radu cel Mare, cu o broderie lucrata in fir de aur-argint si matase (sunt brodati Iisus, Maica Domnului, Sfantul Ioan si alti sfinti); icoana Maicii Domnului Hodrighita; icoana Maicii Domnului Indurerata... etc.

<http://www.valceaturistica.ro/destinatii/statiunea-baile-govora/>

Sinești – Ocnele Mari: 77,2 km, 1 h 19 min, prin DN67 și DJ605A; Ocnele Mari – Râmnicu Vâlcea: 7,8 km, 18 min, prin DN67 și Calea lui Traian/DN64

Salina Ocnele Mari este amenajata la 226 de metri fata de nivelul marii .

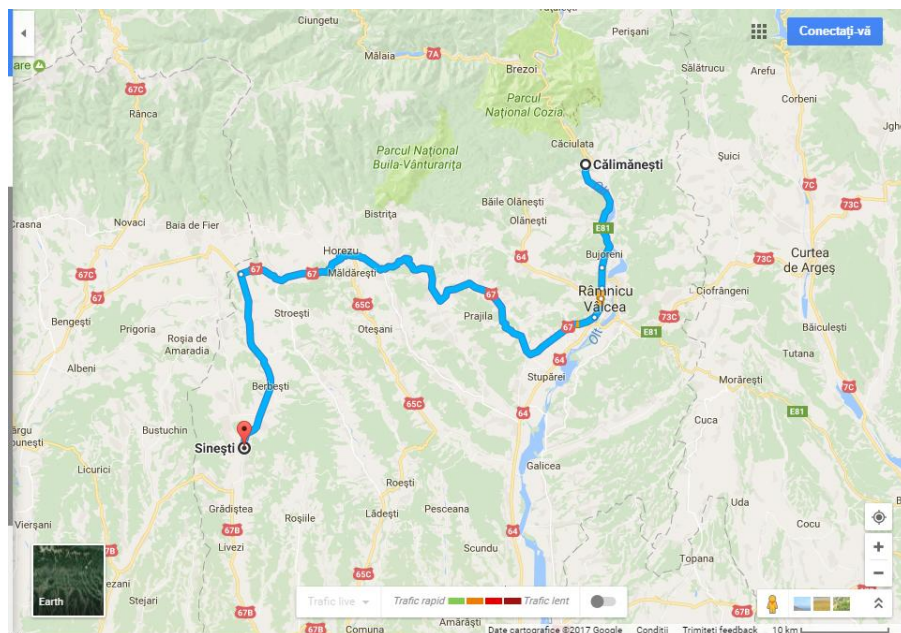
Parcul are o biserica, un muzeu, restaurant, magazine de suveniruri, baruri, un teren de fotbal, de baschet, de tenis, masa de biliard, locuri de joaca pentru copii , etc.

Atracții din zonă

Muzeul satului Bujoreni

Parcul național Cozia: Accesul in Parcul National Cozia se face in principal prin DN 7 (E 81), care este una din legaturile capitalei cu restul Europei. Distanțele fata de principalele orase din apropierea Parcul National Cozia sunt de: 25 km pana la Ramnicu Valcea si 45 km pana la Sibiu. Distanța pe DN7 (E 81) pana la Bucuresti este de 200 km.

Sinești – Stațiunea Călimănești - Căciulata : 99,2 km, 1 h 47 min, prin DN67; Stațiunea Călimănești - Căciulata - Râmnicu Vâlcea: 18,6 km, 26 min, prin DN7/E81.

Călimănești este un oras situat in partea central sudica a Romaniei, pe malul drept al Oltului, in Depresiunea subcarpatica Jibla Calimanesti, la altitudinea de 260-280 m, 18 km distanta de municipiul Râmnicu Valcea.

Impreuna cu **stațiunea Căciulata**, acesta alcatuiește stațiunea Călimănești-Căciulata, care este deschisa in tot cursul anului.

Stațiunea Călimănești - Căciulata este indicata in tratamentul bolilor digestive (gastrita cronica cu hipoaciditate, constipatie cronica, colita cronica), al bolilor hepatobiliare (dischinezie biliara, colicistita cronica care prezinta sau nu calculi, hepatita cronica, pancreatita cronica, starii postoperatorii in bolile ficatului), boli ale sistemului renal si urinar (litiasa la rinichi, pielonefrita cronica hermal = 41°C, and hyperthermalaparaturii digestiv, infectii urinare), tulburari metabolice si nutritionale (diabet melitus, stari hiperuremice, obezitate), in afectiuni respiratorii (bronsita, traheobronsita cronica), in boli ale sistemului nervos periferic (pareza, sechele ale poliomielitei), stari reumatismale (spondiloza, artroza, poliartroza, tendinita), stari posttraumatismale (dupa entorse, luxatii si fracturi), boli ginecologice (sindrom ovarian cauzat de menopauza), boli O.R.L. (rinosinuzita cronica, laringita cronica alergica etc.), boli dermatologice, cardiovasculare si de alta natura.

Masivul Cozia

Din grupa estica a Carpatilor Meridionali, cuprinsa intre Dambovită si Olt, in partea de sud a muntilor Fagaras, izolate de acestia prin culoarul depresionar al tarii Lovistei, se inalta masivele Coziei, Fruntii si Ghitu, dintre care Cozia se impune ca cel mai interesant si caracteristic sub raport geologic, geografic si turistic. Masivul Cozia este situat in partea central-sudica a Carpatilor Meridionali; este marginit la nord de Tara Lovistei, una dintre cele mai intinse depresiuni intramontane din Carpatii Meridionali. Spre nord-est, micul defileu de la Pripoare al paraului Baiasu separa masivul Cozia de culmea Poiana Spinului, din care, prin Poiana Lunga-Clabucetu-Fata Sf. Ilie-Grohotisu, se ajunge in creasta centrala a Fagarasului, in apropierea lacului Avrig. In vest, intre Lotru si Calimanesti, defileul Oltului la Cozia separa acest masiv de culmile muntilor Capatanii. Aici marginea muntelui e atat de fragmentata, incat versantii abrupti cad direct in apele lacului de acumulare de la Turnu, iar calea ferata a trebuit sa strapunga un sir de tunele in culmile prapastioase ale Coziei.

Plimbare cu vaporasul la Calimanesti : pe raul Olt, pentru a admira frumusetea locului si de la firul apei. Imbarcarea se face de pe faleza din Caciulata, in apropierea Izvorului 1.

Plimbarea **dureaza aproximativ 50 de minute** si **parcurește traseul:** Izvorul 1 din Caciulata > Calimanesti > intoarcere in amonte catre Hidrocentrala Turnu > Manastirea Cozia > revenire la punctul de plecare.

Aqua Park Calimanesti Caciulata Aqua Park Cozia din Calimanesti Caciulata

Mănăstiri în zonă

Mănăstirea Cozia

Situat la 3 km de stațiunea balneo-climaterică **Calimanesti Caciulata**, pe malul drept al Oltului și la cca. 20 km nord de **Râmnicu Valcea**, ansamblul mănăstiresc de la **Cozia**, cu hramul „Sfânta Treime”, la început a fost cunoscut sub numele de „Mănăstirea Nucet”, abia mai târziu primind numele de „Cozia”, după muntele din vecinătate.

Biserica mare cu hramul „Sfânta Treime”, armonios proporționată, cu ornamentație bogată, a fost construită de meșteri din Moravia, după modelul bisericii sârbești din Crusevat, din piatră albă tare, între 1387-1391, ctitor fiind domnitorul Mircea cel Bătrân. Concepută după planul trilobat, ea surprinde prin precizia și perfecțiunea realizării artistice. A fost sfințită la 18 mai 1388. Partea superioară a chenarelor de la ferestre, rozetele de deasupra lor și pictura din pronaos datează din timpul lui Mircea cel Bătrân. Pictura a fost renovată în 1517, în vremea lui Neagoe Basarab, când s-a făcut și fântâna care îi poartă numele, după cum se vede într-un fragment de inscripție; între anii 1706-1707 i-a fost adăugat pridvorul, s-a refăcut pictura din incintă și s-au adăugat cerdacurile, chiliile și s-a reconstruit havuzul cu apă (băptisteriul din fața bisericii). Toate acestea s-au făcut de către paharnicul Șerban Cantacuzino. Pictura originală se păstrează în naos, unde pe pereții de vest sunt pictați Mircea și fiul său Mihail în costume de cavaleri, iar în stânga se află portretul lui Șerban Cantacuzino.

Catapeteasma originală din lemn, a ars și a fost refăcută în 1794 din cărămidă, fiind zugrăvită în anul 1907. Crucea de pe turlă este din timpul lui Mircea, iar policandrelor din naos și pronaos au fost daruite mănăstirii de domnitorul Constantin Brancoveanu. Clădirile au fost refăcute de domnitorii Bibescu și Știrbei între anii 1850-1856; tot atunci s-au construit și două pavilioane din care se mai păstrează cel din stânga, care a fost reședința domnească de vară.

Mănăstirea Ostrov

Mănăstirea Turnu

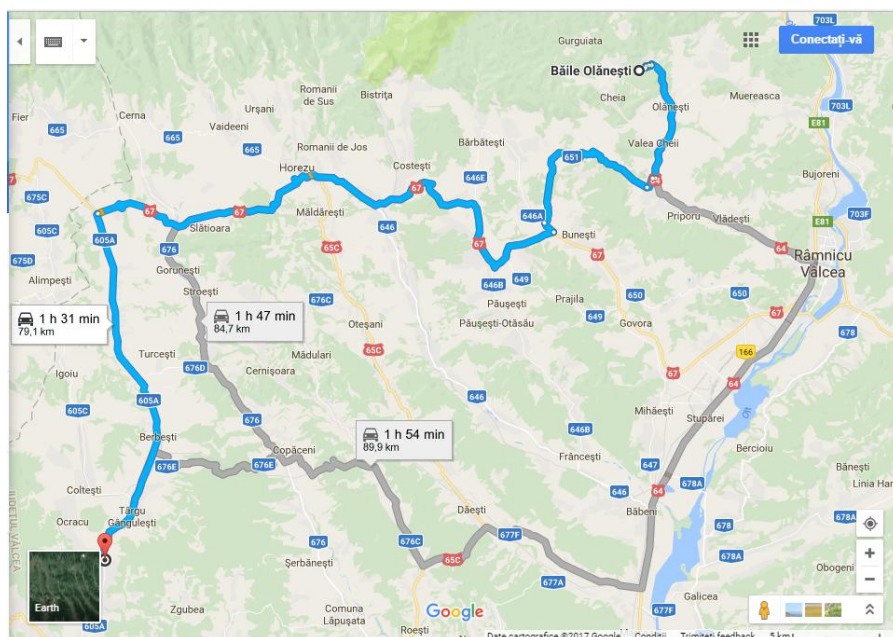
Mănăstirea Stănișoara

<http://www.valceaturistica.ro/destinatii/statiunea-calimanesti-caciulata/>

<http://www.valceaturistica.ro/parcul-national-cozia/>

<http://www.salinaocnelemari.ro/>

Sinești – Olănești: 79,1 km, 1 h 31 min, prin DN67 și DJ605A; **Olănești – Râmnicu Vâlcea:** 20,6 km, 29 min, prin DN64.

Statiunea **Baile Olanesti** este una dintre putinele localitati din tara care intruneste in chip armonios doi factori naturali de cura: factorul climatic si topoclimatic local, si factorul hidromineral constituit din apele minerale. **Baile Olanesti** ocupa primul loc printre statiunile balneoclimaterice din Romania in ceea ce priveste numarul de izvoare, debitul total zilnic al acestora, ca si varietatea compozitiei si a concentratiei apelor minerale. In statiune se gasesc peste 35 surse hidrominerale, atat ca izvoare naturale, cat si ca rezultat al unor lucrari de foraje si miniere (puturi si galerii). Un numar de 15 izvoare minerale sunt captate pentru cura interna sunt necaptate. Doua izvoare minerale si patru sonde cu apa minerala sunt folosite pentru cura externa (balneatie).

In anul 1873 la indemnul dr. Carol Davila au fost trimise mostre ale apelor minerale de la **Baile Olanesti** la Expozitia Internationala de la Viena, unde a obtinut medalia de aur. Primele studii chimice asupra apelor minerale de la Olanesti au fost efectuate in anii 1829-1830 de catre dr. Karl Friedrich Siller, ceea ce a determinat cresterea numarului de beneficiari ai tratamentului de aici. In anul 1868 dr. Carol Davila l-a indemnnt pe chimistul Bernath londway sa execute studiul chimic al apelor minerale din **Baile Olanesti**. Renumitul chimist a evidentiat 40 de izvoare minerale si a analizat un numar de 23 de surse hidrominerale distribuite in 4 zone: Valea Olanesti, Valea Tisei, Valea Buduroiu si Valea Ripuroasa.

In 1910 dr. Ion Puturianu a grupat izvoarele minerale din **Baile Olanesti** in mai multe categorii dupa compozitia chimica si actiunea lor asupra organismului:

- 14 izvoare iodurate
- 6 izvoare sulfurate si clorurat sodice
- 4 izvoare cu ape diuretice
- 1 izvor bicarbonat, cu emanatii abundente de gaze
- 2 izvoare purgative
- 2 izvoare feruginoase
- 2 izvoare avand compozitie mixta.

In anii 1920-1922 hidrogeologul dr. Knetl de la firma „Rumpel” din Viena in urma studiilor efectuate la **Baile Olanesti**, a ajuns la concluzia ca debitul si temperatura apelor minerale raman constante sau variaza foarte putin. Au fost cercetate 30 de surse hidrominerale situate pe Valea Olanesti (izvoare minerale nr: 1, 2, 3, 4, 5, 19, 20, 24, 30) pe Valea Tisei (izvoare minerale nr: 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17,18). Odata terminata captarea, sursele hidrominerale au fost supuse investigatiilor fizice si chimice de catre dr. Krizon din Praga, chimistii Meta si Schwartz de la Institutul Geologic, dr. V. Bianu, dr. C. Mihailescu, dr. L. Alexiu, dr. P. Petrescu.

In urma analizelor, in 1926 izvoarele minerale din **Baile Olanesti** dupa concentratie au fost clasificate in 3 grupe:

- ape hipotone (izvoarele minerale nr: 24,12,11,14,10,6)

- ape izotone (izvoare minerale nr: 5,7,30)
- ape foarte usor hipertone (izvoare minerale nr: 19,3,20).

Alte atracții în zonă

Parcul Național Buila-Vânturărița

Excursii motorizate de agrement cu Buggy sau Range Rover. Trasee propuse: Parcul Național Buila Vânturărița, Rezervația Rădița, Masivul Căpățânii, și multe alte trasee.

Schiturile: Iezer, Pahomie, Pătrunsa, Bradu.

Activități de agrement:

Paintball: Paintball, echipament și teren amenajat special pentru această activitate. 10 pusti în dotare, **tarif 50 Lei** încarcătorul de 250 bile. Puteti încheia partida la un foc de tabara cu gratar și bere.

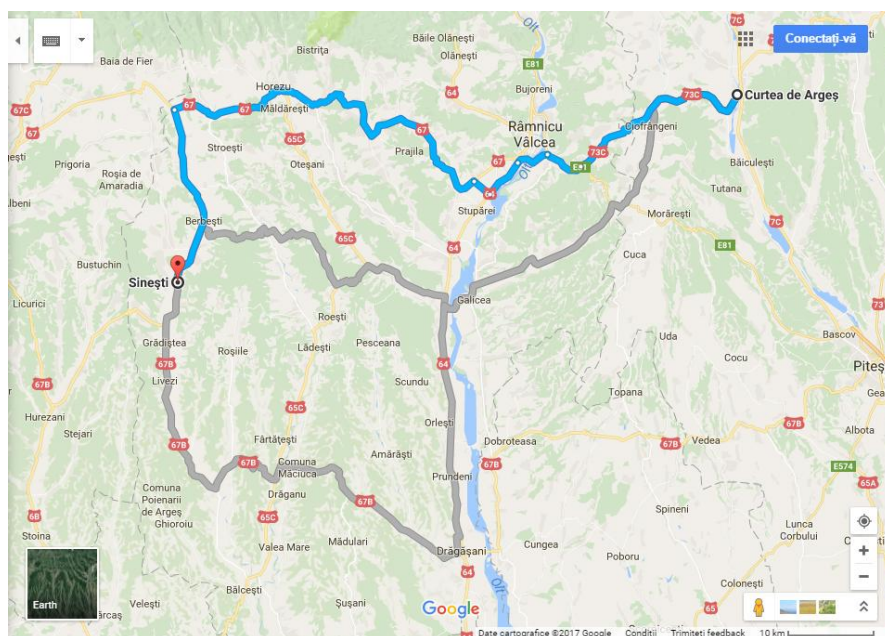
Cabana in Muntii Căpățânii: Pentru cei dornici de relaxare se ofera posibilitatea de a petrece cateva zile la o cabana situata in Masivul Capatanii, la cota 1800. O zona mirifica lipsita de plouare, totul rustic. Tarif 20 Lei/ persoana/ noapte. Se poate asigura și transportul pentru cei dornici.

Escalada, catarare, speologie: Turistii sint insotiti in zonele unde se poate practica aceste sporturi, in apropiere de statiune, de persoane calificate, membri salvamont cu echipament specific. Se pot preda lectii de initiere si se asigura asistenta tehnica. Exista numeroase trasee atat pentru incepatori cat si pentru avansati. Tariful se discuta in functie de preferintele amatorilor. O experienta unica pentru fiecare.

Inchirieri ATV.

<http://www.valceaturistica.ro/activitati-turistice-baile-olanesti/>

Sinești – Curtea de Argeș: 114 km, 2 h, prin DN67; **Curtea de Argeș – Râmnicu Vâlcea:** 35,7 km, 44 min, prin DN73C.

Curtea de Argeș

Curtea de Argeș se afla situat in partea de nord a judetului Arges, la o distanta de 38 km de municipiul Pitești, la 36 km de Ramnicu Valcea și la 45 km de Campulung.

Curtea de Argeș a fost prima capitală a Țării Românești și păstrează cele mai importante edificii bizantine de pe teritoriul României, printre care se numără **Biserica Domnească**, monument de secol XIV aflat pe lista indicativă a UNESCO. Important centru politic și

economic în timpul epocii medievale, Curtea de Argeș a decăzut după mutarea cetății de scaun a Țării Românești la Târgoviște, dar își recapătă prestigiul în timpul perioadei interbelice odată cu desemnarea catedralei Mănăstirii Curtea de Argeș ca necropolă regală de către Carol I. La Curtea de Argeș s-au născut câțiva dintre domnitorii cei mai importanți din istoria medievală a Țării Românești (Neagoe Basarab, Vlaicu Vodă, Mircea cel Bătrân) dar și personalități marcante ale perioadei interbelice precum Urmuz și Florian Ștefănescu-Goangă.

Orașul Curtea de Argeș este localizat în partea de nord a județului Argeș, în depresiunea intracolinară a bazinului superior al râului Argeș, la o altitudine de 450 m deasupra nivelului mării, și este înconjurat de dealurile și muscelele sudice ale Munților Făgăraș. Suprafața orașului este de aproximativ 75 km², cadrul natural fiind condiționat de prezența zonei montane din apropiere, care se află la circa 28 km distanță și care introduce variație și diversitate. Este situat la o distanță de 38 km de municipiul Pitești, la 36 km de orașul Râmnicu Vâlcea și la 45 km de Câmpulung. Fiind situat în zonă depresionară, orașul se bucură de climă favorabilă, cu temperaturi moderate tot timpul anului și precipitații relativ abundente; iernile sunt mai puțin aspre decât la câmpie, iar verile sunt în general plăcute, cu zile însorite.

Descoperirile arheologice atestă că, încă din prima epocă a fierului, pe aceste meleaguri trăia o populație dacă, condusă de Dromichaetes (secolele IV - III î.Hr.). De asemenea, conform unor săpături arheologice efectuate de Nicolae Constantinescu, pe la 1200 aici exista o mică reședință voievodală și o bisericuță.

Unii specialiști afirmă că tot aici și-ar fi avut curtea Seneslau, conducătorul unei formațiuni statale după cum apare pe diploma cavalerilor ioaniți. Legenda spune că Negru Vodă, coborând din Făgăraș, ar fi întemeiat orașul pe la 1290; alții îl considerau pe Litovoi drept Negru Vodă. Aici s-a aflat curtea lui Basarab I care, până la atacul maghiar din 1330, care a dus la probabila distrugere a orașului, s-a mutat temporar la Câmpulung-Muscel.

Numele inițial al orașului era *Argeș*. Numele actual al orașului începe să fie folosit din secolul al XVI-lea, prima mențiune cu denumirea actuală datând din 1510 de la domnitorul Vlad cel Tânăr. Până după moartea lui Neagoe Basarab, cel ce ridică aici cunoscuta mănăstire, în Argeș și-a aflat reședința Mitropolia Ungrovlahiei, întemeiată aici de Nicolae Alexandru, în 1359, primul mitropolit fiind Iachint de Vicina, iar ultimul Macarie al II-lea (1512-1521). Tot în timpul domniei lui Nicolae Alexandru a fost terminată construcția Bisericii Sf. Nicolae domnesc, prima necropolă a domnilor români dintre Carpați și Dunăre, dar și Biserica Sân Nicoară, numită de localnici Sf. Nicolae cel Mic, despre care se spune că a fost ctitorită de Doamna Clara, mama voievodului. La Curtea de Argeș este înființată și prima monetărie a țării de către Vladislav I (Vlaicu) (1364 - 1377), domnitor care a sprijinit intensificarea legăturilor comerciale dintre Muntenia și orașele din Transilvania și a „lăsat” cel mai vechi document intern, scris la Argeș pe data de 25 noiembrie 1369. Tot în această perioadă este înființată și prima școală locală, unde învățau fii orașenilor.

După ce a fost unul dintre cele mai importante orașe valahe în timpul secolului XIV și XV, orașul începe să decadă din punct de vedere economic la începutul secolului al XVI-lea după mutarea capitalei Țării Românești la Târgoviște. Sediul episcopal ortodox a fost de asemenea transferat la Târgoviște în 1517, iar cel catolic a fost desființat definitiv în 1519. Comerțul cu Sibiu și Brașovul suferă o scădere rapidă iar o parte din populația orașului pleacă către regiuni urbane mai dinamice.

Curtea de Argeș își recapătă statutul de oraș regal în 1886, atunci când Regele Carol I desemnează Catedrala Mănăstirii Curtea de Argeș ca necropolă regală. Carol I construiește de asemenea calea ferată care leagă Curtea de Argeș de Pitești și București, gara orașului fiind construită după un proiect al renumitului arhitect Elie Radu.

La începutul secolului XX, frații Mihail și Florian Ștefănescu-Goangă au contribuit decisiv la modernizarea orașului. În timpul mandatelor sale de primar, Mihail Ștefănescu-Goangă pavează cu piatră cubică principalele artere de circulație și construiește două școli, poșta și piața centrală a orașului. Ca rector al Universității Babeș-Bolyai, Florian Ștefănescu-Goangă inițiază construcția unui centru universitar de vară la Curtea de Argeș, care va deveni mai târziu Colegiul Național Vlaicu-Vodă. Vizitele frecvente la Curtea de Argeș ale familiei regale sau ale unor personalități ca Nicolae Iorga sau Armand Călinescu contribuie la prestigiul orașului în timpul perioadei interbelice.

Biserica Domnească

În centrul orașului se află vestigiile *Curții Domnești*, întemeiată probabil în secolul al XIII-lea și reînnoită către anul 1340. Incinta patrulateră neregulată era mărginită de ziduri de piatră. Din acest ansamblu s-au păstrat două pivnițe de case domnești. Biserica Domnească inițială, *Sf. Nicolae* din secolul al XIII-lea, a fost o construcție pe plan de cruce liberă care a fost înlocuită în 1352 de o ctitorie a lui Basarab I, singurul monument religios de mare amploare care s-a păstrat în Țara Românească din secolul al XIV-lea.

Mănăstirea Curtea de Argeș

Biserica episcopală, cunoscută mai bine sub denumirea de Mănăstirea Curtea de Argeș, o ctitorie a lui Neagoe Basarab (1512-1517), este caracterizată printr-un naos larg și turla înaltă deasupra naosului. Fațada de vest este de asemenea încununată cu turlle.

În timpul lui Carol I, catedrala a fost transformată în necropolă pentru familia regală a României. În biserica episcopală se găsesc mormintele regilor Carol I și Ferdinand I (împreună cu soțiile lor), iar în anul 2003 a fost repatriat și Regele Carol al II-lea împreună cu Elena Lupescu, aceasta fiind înhumată în cimitirul mănăstirii. În afară de mormintele regale, la Mănăstirea Curtea de Argeș se află și moaștele sfintei Filofteia.

Dacă în 1857 complexul monastic era păstrat în întregime, două incendii din 1866 și 1867 au distrus clădirile seminarului, respectiv locuințele, paraclisul și turnul de intrare. La inițiativa lui Carol I, biserica a fost restaurată începând cu 1875 de către arhitectul francez Lecomte du Noüy, ceea ce a dus la înlocuirea frescei originale cu o pictură nouă și la alte modificări radicale ale structurii interioare. În anul 1886 s-a terminat restaurarea bisercii și a început construirea palatului regal din latura de est a complexului, care va fi mai târziu transformat în palat episcopal.

Legenda cunoscutei Mănăstiri spune că Neagoe Basarab l-a angajat pe meșterul Manole să o construiască. Însă tot ceea ce clădea în timpul zilei, noaptea se dărâma. Într-o noapte, meșterul visă un înger ce îi spune că trebuie să își sacrifice soția, Ana, pe care ar urma să o clădească în zidurile Mănăstirii. A doua zi când Ana a venit la Manole să îi aducă mâncare, a zidit-o, și astfel, Mănăstirea a putut să fie construită.

Fântâna Meșterului Manole

Localizată în imediata apropiere a Mănăstirii, fântâna este faimoasă datorită legendei potrivit căreia apa izvărește din locul unde a căzut Manole după ce Neagoe Basarab a hotărât să îl abandoneze pe acoperișul edificiului pe care îl ridicase. Potrivit legendei, după ce și-a văzut ridicata frumoasa manastire, Neagoe Basarab i-a întrebat pe mesteri dacă mai pot înalta încă una la fel. Raspunsul afirmativ l-a nemulțumit pe domn, el dorind să fie singurul care detine un lăcaș atât de frumos. Acesta a poruncit să se demonteze schelele, iar pentru a se salva, mesterii și-au făcut aripi din sindrila, încercând să zboare. Nu au reușit însă să se salveze, iar pe locul unde a căzut trupul lui Manole ar fi țâșnit un izvor cu apă cristalină.

Alte biserici:

Biserica Sîn Nicoară sau „Biserica Sf. Nicolae cel Mic“, cum o mai numeau localnicii, pentru a o deosebi de cea domnească, a fost clădită pe un platou înalt, probabil împreună cu prima curte domnească, începutul secolului al XIV-lea.

Biserica Olari : *Biserica Adormirea Maicii Domnului - Olari*, datată ante 1687.

Biserica Sfântul Gheorghe: *Biserica Sfântul Gheorghe*, ridicată între anii 1934-1936, după planurile arhitectului D. Berechet, pe locul unei biserici din 1793 distrusă de un incendiu în 1913.

Biserica Brad-Bătușari: Biserica „Intrarea în Biserică a Maicii Domnului” Brad - Bătușari din Curtea de Argeș a fost ctitorită de domnitorul Petru Cercel între 1583-1585. Este refăcută în 1819 când se pierde întreaga substanță istorică de secol XVI. Între 1884-1888 i se adaugă pridvorul și turnul-clopotniță. Corpul vechii biserici, de plan dreptunghiular, cu naos și pronaos, este marcat pe fațadă de cornișa în dinți de fierăstrău și de o porțiune a brâului median.

https://ro.wikipedia.org/wiki/Curtea_de_Arge%C8%99

Obiective turistice din zona Curții de Argeș:

Cetatea Poenari

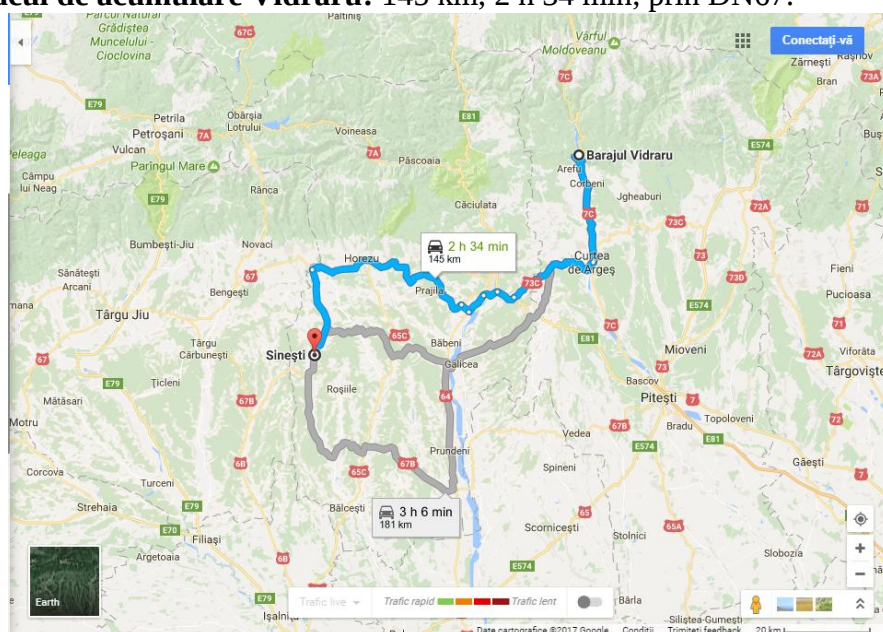
La o distanță de 25 km nord față de municipiul Curtea de Argeș, la poalele Muntelui Cetatea, se zărește o cărare, numărând 1480 de trepte de beton, care conduce turistul către țelul final: Cetatea Poenari. Pe măsură ce urcăm, începem să deslușim silueta cetății, îndepărtând impresia creată de la distanță, aceea că ar fi un cuib de vulturi, agățat de colțurile stâncilor sălbatice.

Legendele țesute în jurul cetății Poenari, frumusețea și mirificul peisajului, toate îndeamnă turistul la drumeție și cunoaștere.

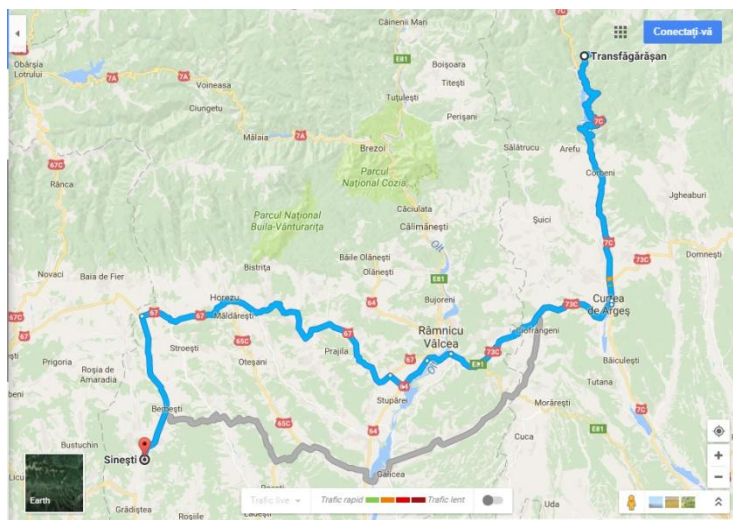
Cetatea, situată pe un mic platou, este separată de culmea muntelui printr-o prăpastie, folosită de constructori drept șanț de apărare.

Planul Cetății Poenari are o formă alungită, acest lucru datorându-se înălțării zidurilor incintei pe marginile platoului, ancorate direct în stâncă, chiar în locul de unde pornesc pantele abrupte ale muntelui.

Sinești - Lacul de acumulare Vidraru: 145 km, 2 h 34 min, prin DN67.

Sinești -Transfăgărașan: 167 km, 3 h 9 min, prin DN7C și DN67.

Drumul Național 7C (DN7C), supranumit *Transfăgărășan* (de la prefixul „trans-” +Făgăraș) leagă regiunea istorică a Munteniei cu Transilvania, străbătând Munții Făgăraș, cea mai înaltă grupă montană din România, făcând parte din Carpații Meridionali. Este un drum asfaltat, ajungând în apropierea tunelului de lângă Lacul Bâlea la altitudinea de 2042 m. Astfel, Transfăgărășanul se situează pe locul al doilea ca altitudine în clasamentul șoselelor alpine din România, după Transalpina (DN67C) din Munții Parâng, care urcă până la 2145 m.

Drumul pornește din șoseaua națională DN7, în comuna **Bascov de lângă Pitești** și urcă valea râului Argeș, trecând prin orașul **Curtea de Argeș**. La nord de oraș, drumul trece prin fața **hidrocentralei Vidraru**, amplasată subteran în masivul Cetățuia. De aici, în apropierea **cetății Poenari**, drumul urcă pe serpentine și viaducte, trecând prin trei tunele mai scurte, și ajunge **pe Barajul Vidraru**, care, cu ai lui 307 m, leagă Munții Pleșa și Vidraru. Trecând barajul, drumul continuă în partea stângă de-a lungul lacului Vidraru până la coada acestuia. În continuare, drumul începe să urce urmând **cursul văii râului Capra până la ajungerea în golul alpin, lângă Cabana Capra**; după o serie de serpentine, trecând prin dreptul **Cascadei Capra**, ajunge până la intrarea sudică a **tunelului Capra-Bâlea**, care **trece pe sub creasta Munților Făgăraș, între vârfurile Iezerul Caprei (2414 m) și Paltinul (2398 m)**. Tunelul acesta este cel mai lung tunel rutier din România, având o lungime de 887 m, cu o înălțime de 4,4 m, o lățime de 6m și un trotuar cu o lățime de 1 m, fiind iluminat electric și ventilat natural.

În partea nordică a drumului, Transfăgărășanul trece prin rezervația naturală Golul Alpin al Munților Făgăraș între Podragu - Suru și Valea Bâlii, pe lângă **lacul glaciar Bâlea**, după care urmează o coborâre abruptă în serpentine, străbătând căldarea glaciară, pe o lungime de 13 km. Apoi, drumul trece prin apropierea **cascadei Bâlea**, o cascadă în trepte de aproximativ 68 m, cea mai mare de acest fel în România, aflată la altitudinea de aproximativ 1230 m, ajungând apoi la **Cabana Bâlea Cascadă**. De acolo până la intersecția cu DN1 (drumul european E68), în apropierea comunei **Cârțișoara**, mai sunt 21 km.

ro.wikipedia.org/wiki/Transf%C4%83g%C4%83r%C4%83%C8%99an

Către nord-est/nord-vest

Sinaia – Slătioara : 23,1 km, 29 min, prin DJ605A; Slătioara – Râmnicu Vâlcea: 54,0 km, 1 h, prin DN67.

La sfârșitul lunii august se desfășoară festivalul ECO-ETNO-FOLC-FILM. Tot aici se află Râpile de la Gorunești formate dintr-un pisc de nisip de 50m. De asemenea o altă atracție turistică ar putea fi vechea biserica Viorești din satul Gorunești pictată în frescă, pe zidurile căreia se află pictat poterașul de la Gorunești, acesta este reprezentat de un soldat călare din vremea lui Tudor Vladimirescu.

Sinești – Măldărești : 37,5 km, 40 min, prin DN67 și DJ605A; **Măldărești – Râmnicu Vâlcea**: 47,3 km, 53 min, prin DN67.

În comuna Măldărești este organizat „Complexul Muzeal Măldărești”, care cuprinde „culele” Greceanu și Duca, precum și casa memorială I. G. Duca. Complexul mai expune și elemente naturale specifice, cum sunt, de exemplu, trovantii.

https://ro.wikipedia.org/wiki/Comuna_M%C4%83ld%C4%83re%C8%99ti,_V%C3%A2lcea

Peștera Polovragi se găsește în Munții Căpățâna, pe malul Oltețului, la o altitudine de 670 m și la 20m înălțime față de talvegul râului, pe teritoriul comunei Polovragi între localitățile Horezu și Baia de Fier, județul Gorj.

Pornind de la Mănăstirea Polovragi, cea care străjuiește ca o barieră capătul străzii principale aferentă comunei, îndrăznim să urcăm în chei, inițial de-a lungul Pădurii Polovragi, arie naturală protejată pentru castanul comestibil și vegetația de tip mediteranean. Ieșind din dreptul pădurii, malul abrupt din dreapta – Muntele Căpătâni și străjerul din stânga – Muntele

Parâng, vestesc intrarea în Cheile Oltețului. Drumul forestier, de utilitate publică, urcă lin, paralel cu râul Olteț, care, din abisul albiei sale, desparte cei doi munți frați, săpând încă veritabile chei, cu pereți verticali, pe lungimea totală de 3 kilometri.

După 200 – 300 metri de urcuș prin Cheile Oltețului, în dreapta, se deschide o poartă de dimensiuni impresionante, a cărei amenajare ne îndeamnă să intrăm. Recunoaștem numele: același Polovragi... Aflăm că, în conștiința localnicilor, se păstrează vie o credință conform căreia, liderul spiritual al geto-dacilor, Zalmoxe, ar fi locuit în Peștera Polovragi. Tot aici, vracii prelucrau o plantă rară, numită povragă, polvragă, sau polovragă, întrebuințată în popor ca remediu împotriva bolilor. Este posibil ca denumirea localității și implicit a peșterii și mănăstirii, să fie de origine dacică, cuprinzând în sine o criptogramă nedescifrată încă, despre vreo concepție a strămoșilor noștri referitoare la credința lor religioasă sau la practicile medicale atât de răspândite în viața lor. Această legendă este consemnată și de Alexandru Vlahuță în „România Pitorească”, 1901, prin descrierea zeului protector Zamolxe care îndemna poporul dac la luptă, pentru apărarea glicii strămoșești împotriva cotropitorilor, iar „stropii ce se preling și picură și azi din steiurile acestea sunt lacrimile lui”, care deplâng soarta poporului dac cucerit de romani.

Într-adevăr, este o peșteră caldă și umedă (temperatură constantă – 9 grade și umiditate medie – 90%), care „plânge” cu picături din infiltrații, apă bogată fie în carbonat de calciu, fie în bioxid de siliciu, oxid de fier, etc., funcție de straturile pe care le străbate, le „spală” și le readuce, cu îndelungă răbdare, în propria-i excavație. În funcție de impuritățile pe care le transportă apa în galeria principală, aceasta își schimbă culoarea din aval către amonte, pe porțiuni care au căpătat, în timp, denumiri precum: Bolta însângerată, Camera Albă, Sala Divină.

Cei 800 de metri de galerie vizitabilă (din cei peste 10 kilometri cartăți de speologi din amonte către aval) reprezintă marea vărsare, iar poarta turistică este avalul, ceea ce explică dimensiunile impresionante de la intrare și, totodată, necesitatea opririi vizitării începând cu porțiunea inaccesibilă publicului larg. Primul sector al galeriei (aproximativ 400 m de la intrare) prezintă o încărcătură emoțională de excepție deoarece, fiind cea mai accesibilă porțiune, a fost de-a lungul timpului un refugiu al localnicilor: daci, vraci, călugări, fiecare având marcat cel puțin câte un simbol distinct. Astfel, Scaunului lui Zalmoxe îi corespunde la suprafață, după cca. 350 metri copertă de roci, fosta cetate dacică „Cetățuia”, cuptoarelor de ardere a plantei polvraga le corespunde rădăcina uriașă a plantei dispărute dar împietrită în tavanul peșterii drept mărturie, iar locul ascezei călugărilor (1505-1968) este marcat de o pictură realizată de către un călugăr, în tehnica negru de fum, reprezentând simbolul morții. Cronologia istorică se încheie cu Izvorul Speranțelor, un gur care nu seacă niciodată, din spatele căruia ne „privește” Maica Domnului cu Pruncul în brațe, poate cea de la mănăstirea vecină, cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”.

Începând cu sectorul al doilea, Sectorul Ogivelor, poziționat între Culoarul Stâlpilor și Culoarul Sufocant, peștera devine tot mai interesantă din punct de vedere geomorfologic: dantelării de țurțuri stalactitici, coloane intermediare, domuri, pâlcuri de stalagmite, bazine adânci, scurgeri parietale argiloase, ocră de peșteră, etc., unele dintre forme căpătând chiar denumiri grație spectaculozității lor.

Peștera găzduiește o colonie de hibernare de aproximativ 300 de lilieci de peșteră din Ordinul Microchiroptera, Genul Rhynophus, numit popular liliacul cu potcoavă, grație formei de potcoavă a pliului ce le înconjoară nasul.

https://ro.wikipedia.org/wiki/Pe%C8%99tera_Polovragi

Mănăstirea Polovragi

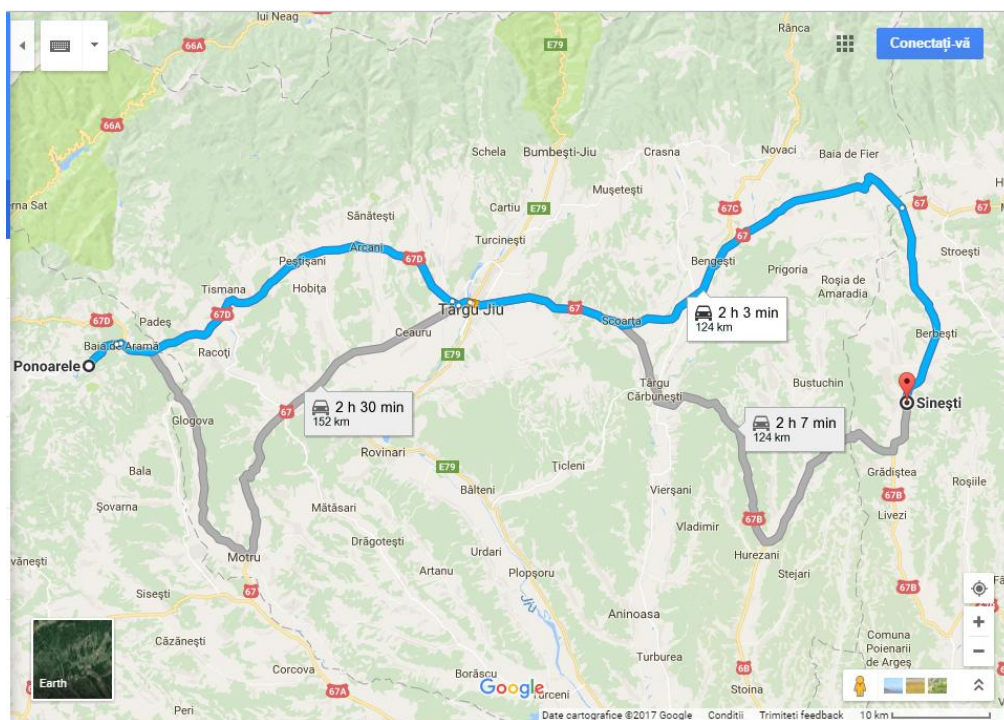
Este situată la nord-est de Tg. Jiu, pe soseaua Tg. Jiu - Rm. Valcea, într-un cadru pitoresc, la poalele muntelui Piatra Polovragilor. Intrarea în incinta mănăstirii se face printr-o poartă masivă din lemn, frumos sculptată, pe care scrie : "Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului". În partea dreaptă a porții este o frumoasă troiță din lemn sculptat, pe postament de beton, închinată eroilor și martirilor României.

Recentele cercetări istorice stabilesc vechimea mănăstirii Polovragi în jurul anului 1505, ctitori fiind Radu Comisul și Patru Spataru, fiii marelui boier Danciu Zamona menționați într-un hrisov emis la 18 ianuarie 1480 de voievodul Basarab cel Tanar. În 1629, în timpul domnitorului Alexandru Ilies, mănăstirea intra în posesia jupanului Paraianu Milescu, ban al Craiovei. Timp de un secol și jumătate,

documentele nu mai pomenesc nimic despre aceasta manastire. In 1643 Danciu Paraianu, construiește biserica actuala, cu ajutorul domnitorului Matei Basarab. Un hrisov emis la 6 iulie 1648 de Matei Basarab, constituie prima atestare documentara a bisericii. Inchinata Sfântului Mormant de cel de-al doilea ctitor al sau manastirea este rascumparata de domnitorul Constantin Brancoveanu de la Patriarhul Dositei al Ierusalimului, in anul 1693 si facuta metoc al manastirii Hurez. In timpul lui domnitorului Constantin Brancoveanu s-a restaurat biserica, careia i-a inaltat turla si i-a adaugat un pridvor in stil brancovenesc, s-a zugravit interiorul, a refacut chiliile, clopotnita, precum si zidurile de cetate. In timpul stapanirii austriece asupra Olteniei a fost trecuta in randul manastirilor corespunzatoare fortificatiilor defensive. Generalul Stainville a ales-o drept resedinta, adapostind intre zidurile ei un batalion de osti (1718-1739). Mai tarziu, la 27 aprilie 1802, manastirea a fost pradata de trupele talharesti ale lui Pasvantoglu. Legenda spune ca atunci calugarii au ascuns in apa Oltetului odoarele manastirii. Biserica manastirii Polovragi cu hramul "Adormirea Maicii Domnului" este zidita in stil bizantin. Pictura de traditie bizantina, executata in fresca a fost realizata in timpul lui Constantin Brancoveanu intre 1698-1705 (unele surse indica anii 1703-1712), de primii mesteri iesiti din scoala brancoveneasca de la Hurez ca: Andrei Constantinos, Gheorghe Istrate si Ranite. In nordul incintei, intr-o alta curte, se afla bolnita ctitorita de Episcopul Clement Lavrentie, 1732-1738. Biserica manastirii Polovragi este inconjurata de chilii, formand o puternica cetate de aparare. In ea se patrunde printr-o poarta masiva deasupra careia se inalta clopotnita. Manastirea are si o colectie muzeala, ce adaposteste o bogata colectie de icoane pe lemn si sticla, ce provin din secolele al XVIII-lea si al XIX-lea, precum si depozitul de carte veche ce cuprinde peste 3000 de volume in limbile romana, slavona si greaca.

<http://www.crestinortodox.ro/biserici-manastiri/mitropolia-olteniei/manastirea-polovragi-68217.html>

Sinești – Ponoare (județul Mehedinți): 124 km, 2 h 3 min, prin DN67D și DN67

Obiective de vizitat:

Municipiul Târgu Jiu (reședința județului Gorj)

Municipiul Târgu Jiu și-a luat numele de la vijeliosul râu Jiu de care este străbătut de la nord la sud și care, în decursul timpului, și-a mutat albia de la Dealul Prejbei înspre apus, formând trei terase care constituie teritoriul de azi al localității. Înainte de cucerirea Daciei de către romani, localitatea era un sat aflat pe un teritoriu cu insule și păduri, situate între cursurile Jiului, Hodinăului, Voivodiciului, Putnei și Paschiei. El oferea astfel un bun adăpost locuitorilor, pe care îi apăra împotriva năvălirilor din afară.

Orașul este menționat pentru prima oară în anul 1406 sub numele de "Jiul", într-o poruncă dată mănăstirii Tismana de către voievodul Mircea cel Bătrân. Tot în secolul al XV-lea, localitatea apare pentru prima dată în documente având calitatea de târg. Cu timpul, în izvoarele istorice apar și mențiuni ce indică o cristalizare a vieții orășenești. Orașul pomenit ca atare, de un document din anul 1611 dat de Radu Mihnea, este atestat ca organizare municipală, având la conducerea treburilor orășenești un jude și mai mulți pârgari. În secolele XVI-XVII, istoria orașului consemnează unele lupte ale locuitorilor săi cu vecinii, pentru hotărnicirea proprietății Târgu Jiului. Starea economică înfloritoare a unora dintre ei le permitea în timpul domniei lui Neagoe Basarab să-și cumpere noi suprafețe de pământuri.

În secolul al XVII-lea Târgu Jiu îndeplinește funcția de reședință a Gorjului. El a adăpostit adesea, în vremuri de restriște, pe unii domnitori ai țării cum ar fi: Mihai Viteazul, Matei Basarab, Constantin Brâncoveanu. În anul 1631 orașul a fost teatrul conflictului dintre trupele boierului Matei Basarab și cele ale lui Leon Vodă Tomșa. În anul 1716, la Târgu Jiu și Bengești au fost înfrânte cetele trimise de către Nicolae Mavrocordat împotriva boierilor ostili turcilor.

Împotriva acestui domnitor avea să se lanseze, în 1719 memoriul a 66 de boieri gorjeni către principele Eugeniu de Savoia în care se plâneau de fărădelegile boierilor Băleanu și Știrbei, partizani ai turcilor. La sfârșitul secolului XVIII și la începutul secolului XIX, orașul este supus jafurilor unor bande turcești, pasvangii la 1800, cârjalii și adalării la 1814-1815.

În prima jumătate a secolului al XIX-lea orașul este martorul unor evenimente însemnate. Astfel, la 21 ianuarie 1821 venind de la București, Tudor Vladimirescu ajunge la Târgu Jiu, unde găsește elemente favorabile marilor sale planuri, pe care le va susține câteva zile mai târziu pe Câmpia Padeșului. În anul revoluționar 1848, locuitorii orașului, în prezența reprezentanților guvernului provizoriu demonstrează împotriva Regulamentului Organic pe care îl ard pe Dealul Prejbei. Un episod aparte, în istoria bătăliilor de pe Jiu din toamna anului 1916, îl constituie lupta de la Podul Jiului din 14 octombrie 1916. "Aici - spune un document contemporan - bătrânii, femeile, cercetașii și copiii Gorjului au oprit năvala vrăjmașă, apărându-și cu vitejie căminurile".

Din rândul populației gorjene s-a ridicat și tânăra eroină Ecaterina Teodoroiu originară din Vădeni, azi cartier al orașului, care și-a dat viața pentru apărarea pământului strămoșesc în timpul luptelor de la Mărășești din 1917. Pentru cinstirea memoriei acesteia, precum și a celorlalți eroi gorjeni în anul 1937 a fost realizat, sub conducerea lui **Constantin Brâncuși**, **ansamblul monumental devenit celebru pe toate meridianele globului**.

https://ro.wikipedia.org/wiki/T%C3%A2rgu_Jiu

Casa muzeu Constantin Brâncuși – Hobița

Satul Hobița (comuna Peștișani) se situează în partea de nord-vest a județului Gorj, pe drumul ce leagă orașul Târgu-Jiu de localitatea Tismana. Străveche vatră de locuire, Hobița apare în documentele din veacul al XVI-lea purtând denumirea de Ohabita. Cu siguranță, așezarea este mai veche decât actul domnesc care îi atestă existența la 30 aprilie 1518, act dat în București de domnul Tarii Românești, Neagoe Basarab, lui Datco și fratelui sau Mihail, care cumpăraseră ocine în mai multe sate, între care și Ohabita. Marele dicționar Geografic al României menționează faptul că pe la 1900, Hobița era un cătun înzestrat cu două biserici de lemn, 140 ha de pădure de stejar, ceea ce a favorizat dezvoltarea prelucrării lemnului. Destinul acestei umile așezări cu oameni pricepuți a fost marcat de fiul acestui sat, cel care a știut cu mintea și mâinile sale să întoarcă o pagină în istoria artei moderne: Constantin Brâncuși. El s-a născut la 19 februarie 1876, în familia lui Nicolae Radu și a Mariei Brâncuși, care se ocupau cu agricultura, prelucrarea lemnului (dulgheria) și creșterea vitelor. Marele sculptor va fi învățat la meșterii satului, în primul rând de la tatăl și bunicul sau, priceperea de a ciopli lemnul care, în mâinile sale, capătă viață. În Hobița, la tot pasul, Brâncuși a avut repere pentru meseria sa de-o viața sculptura: de la casele frumoase împodobite, la bătrâna biserică de lemn cu fruntarul crestat și sprijinit pe stâlpi ce evoca obârșia viitoarei Coloane Infinite și cimitirul satului, cu troițele și crucile înflorate. Meșterii hobițeni erau peste tot; ei au îmbinat mereu iscusința de constructori cu talentul de decoratori. Dornic să cunoască lumea, care-l atrăgea, la 11 ani fugi de acasă la Târgu-Jiu, apoi la Slatina și Craiova, unde, la 22 ani, absolvă, în numai patru ani în loc de cinci, Școala de arte și meserii trecând imediat la Belle Arte din București, ca în 1904 să plece, pe jos, la Paris, unde lucrează un timp în atelierul renumitului Auguste Rodin. În 1914 are prima expoziție personală la New York, după care urmează cea mai

prolifera etapa a creației sale, iar faima și influența sa asupra sculpturii în lume este în continuă creștere. Se sfârșește din viață la 81 ani la Paris, cu amărăciunea în suflet că nu i-a fost permis să-și mai revadă măcar o dată țara. Din cele 204 lucrări ale sculptorului C. Brâncuși, foarte puține se mai afla în țară (la Târgu-Jiu, Craiova, Buzău și București), marea majoritate a acestora fiind răspândite în toată lumea, în cele mai mari muzee și colecții.

<http://www.muzeugorj.ro/muzee-si-case-memorale/casa-muzeu-constantin-brancusi/>

Mănăstirea Tismana

La Tismana se execută covoarele *Tismana* și *Oltenia* simboluri ale artei tradiționale meșteșugărești, iar vânatul există din abundență pentru că teritoriul orașului cuprinde o parte din Parcul Național Domogled-Valea Cernei și se învecinează la nord cu Parcul Național Retezat.

Principala activitate economică, de importanță națională, o reprezintă producția de energie electrică prin două din hidrocentralele Sistemului Hidroenergetic Cerna - Motru - Tismana. Acest complex hidroenergetic face parte din Planurile de amenajare a apelor din România.

Activități culturale desfășurate la Tismana

Festivalul Cântecului, Dansului și Portului Popular Gorjenesc de la Tismana se ține în fiecare an la 15 august

Sf. Mănăstire Tismana organizează în incinta ei de pe Valea Tismaniei hram: **Hramul Mănăstirii Tismana**

Festivalul de Buna Vestire sau Festivalul Păstrăvului, se ține la 25 martie, fiind un vechi târg de semințe și oale și ulcele date de pomană la sărbători religioase. Păstrăvăriile și firmele de artizanat organizează expoziții cu vânzare
Festivalul Castanului se ține la începutul lunii octombrie primăria oferind porții de castane fierte turiștilor Producătorii locali vând la festival castane din pădurile lor la cel mai mic preț

Festivalul răciturilor se ține tot toamna la Vila Ursu de pe Valea Tismaniei sau în satele vecine.

Cele mai vechi lăcașuri de cult avizate de Comisia Națională a Monumentelor, Ansamblurilor și Siturilor Istorice (C.N.M.A.S.I.) sunt:

1. **Mănăstirea Tismana** atestată prin hrisovul lui Dan Vodă, dat în Argeș la 3 oct. 1385, biserica fiind mai veche, alte detalii în Anuarul Mitropoliei Olteniei astfel: Radu Vodă (1374-1384) înlocuiește biserica din lemn la 1374, cu o biserică din zid, fiind terminată de Dan Vodă fiul lui Radu, la 1385, Mircea Vodă "isprăvind ce era nesfârșit".
2. **Paraclisul cu o turlă** este zidit din piatră pe vremea lui Matei Basarab, la 1650. Inițial era destinat modernizării bolniței mănăstirii care exista la orice mănăstire de tip athonit dar după un incendiu a fost restaurat la 1772, suferă stricăciuni în luptele dintre turci și austrieci, din nou refăcut la 1782 și târnosit în paraclis cu hramul Sf. Ilie, în sec al XIX-lea.
3. **Schitul Cioclovina de Jos**, datat din anul 1715. În 1668, se amintește pe Cioclovina de o biserică din lemn căreia Radu postelnicul Știrbei îi dăruiește o vie, pe locul căreia s-a ridicat la 1715 biserica schitului de astăzi și chiliile. Zugrav Mihail Tutandin din Tismana. Printre donatori: Arhim. m-rii Tismana Spiridon, Nicodim egum. m-rii Tismana. Se dovedește însă că Cioclovina era locuită de încă din sec. al XVI-lea deoarece caligraful Macarie scrie aici o psaltire în anul 1573.
4. **Schitul Cioclovina de Sus**, clasificat la 1714 este zidit după Anuarul Mitropoliei Olteniei în anul 1711 de serdarul Cantacuzino. A fost refăcut în anii 2004- 2005, ÎPS Teofan sfințind Schitul Cioclovina de Sus la 06.08.2005, cu hramul Schimbarea la Față a Domnului (Pobreenia) Ctitor este și Obedeanu Pătru, mare serdar și armaș, care a mai făcut danii bisericii Ișalnița Dolj, bisericii Dobrosloveni, Olt și la manastirea Jitianu - Dolj.
5. **Biserica „Buna Vestire”** de la intrarea în defileul Văii Tismaniei, atestată în anul 1720, pe locul alteia mai vechi.

6. **Biserica din lemn din satul Gornovița**, datată din anul 1764 monument istoric, asigurată.
7. **Biserica din lemn din satul Pocruia**, monument istoric.
8. **Biserica din satul Sohodol**, datată din anul 1720 Biserica din zid construită în 1901.

Baia de Aramă

Baia de Aramă este situată în partea de nord-vest a Olteniei, în Podișul Mehedinți. Se adăpostește într-o depresiune mică, fiind înconjurată de dealurile Dochiciu, Dealul-Mare și Cornet. Este traversată de paralela de 45°.

Carstul este presărat de un mare număr de peșteri binecunoscute prin comorile lor de frumuseți: **Bulba, Cloșani, Ponoarele, Izverna**.

Orașul este străbătut de râul Bulba care izvorăște din peștera cu același nume aflată în legătură cu Peștera Ponoarele prin care se scurge apa lacului Zătoni. Debitul râului este sporit de numărul mare al izvoarelor care îl alimentează, dintre care cel mai cunoscut este Bolborosul, care țâșnește la poala Cornetului de la baza unei stânci. Denumirea sugerează forța cu care izvorul țâșnește bolborosind într-o limbă rece și cristalină a frumuseții nealterate de trecerea timpului. Apele izvorului au fost captate pentru o păstrăvărie aflată în administrarea Ocolului Silvic din Baia de Aramă. Ceva mai jos se află un alt izvor care a fost captat și adus până în fața bisericii și a școlii, unde țâșnește într-o fântână aspectuos construită cu douăsprezece guri, o adevărată risipă de bogăție.

Pădurile sunt populate de animale sălbatice: vulpea, căprioara, țapul, iepurele, veverița, viezurele, porcul mistreț și chiar lupul sau ursul. Dintre rarități menționăm: vipera cu corn (vipera ammodytes), scorpionul (euscropsius carpathiann), broasca țestoasă (testudo hermani) și o serie de șopârle.

La Baia de Aramă din zonă, de la Bratilov, Mircea cel Bătrân a adus meșteri sași, precum Ciop Hanoș. Roțile pe care acesta le amenajase aici, înainte de 1392, sunt pomenite în mai multe acte. Baia de Aramă a fost sat și nu a devenit târg decât din secolul al XVII-lea. Așezarea se afla pe marele drum de sub munte ce traversa Țara Românească. De la Râmnic și Ocna Mare, drumul pornea spre Târgul Jiului și Severin, trecând prin Polovragi, Târgul Gilort și Baia de Aramă, fiind utilizat și de negustorii sibieni. La jumătatea secolului al XVII-lea, această rută a fost folosită de Paul de Alep și patriarhul Macarie al Antiohiei în călătoria lor pe la mănăstirile din Țara Românească.

<https://ro.wikipedia.org/wiki/Tismana>

Peștera Ponoarele

Peștera Ponoarele este situată la o altitudine de 337 m. Lungimea sa este de 734 m. Peștera este o străpungere hidrogeologică realizată de apele ce se strâng în Lacul Zăton. Prezintă două intrări de dimensiuni mari. Galeria principală este subfossilă; la un nivel superior se găsește o galerie fosilă. În peșteră se adăpostesc numeroși lilieci din speciile *Myotis*, *Miniopterus* și *Rinolophus*. În perioada aprilie-august, în peșteră se poate întâlni o colonie de naștere formată din cca 3000 indivizi, iar în perioada octombrie-aprilie, o colonie de hibernare de cca 1000 lilieci. Deoarece liliecii nu numai că nu sunt periculoși pentru oameni, dar au și un rol important în menținerea echilibrului ecologic, trebuie ocrotiți.

Zona carstică Ponoarele include și alte obiective de interes turistic: **Lacul Zăton și câmpul de lapiezuri din Dealul Peșterii; Cheile Băluței, Pădurea de Liliac. Peștera este ocrotită în cadrul rezervației naturale Podul lui Dumnezeu de la Ponoarele.**

https://ro.wikipedia.org/wiki/Pe%C8%99tera_Ponoarele